

SITKEI HÍREK

A Kápolnáért Kulturális és Sportegyesület ingyenes lapja

V. évfolyam 4. szám 2005. december

Karácsony

A karácsony és a téli ünnepkör nem egy-két napra korlátozódik. A téli népszokások ciklusa már november végén elkezdődik és január 6-ig, Vízkeresztig tart.

Már több ezer éve ülnek ünnepet az emberek a tél közepén, örökzöld ágakat visznek a házakba, és megajándékozzák egymást. Ilyenkor a nappalok hosszabbodását és az éjszakák rövidülését ünneplik. A korai pogányok a téli napforduló környékén a fény, a legyőzhetetlen nap újjászületésének örültek. A kereszténység más vallások szokásaiból sokat átvett, így a sok ezer éves, a téli napfordulóra eső ünnepet is bevonta ünnepkörébe. Sőt, legnagyobb ünnepét tette erre a napra: a Megváltónak, Jézus Krisztusnak a születésnapját.

Karácsonykor tehát Jézust, a téli napfordulót, a Nap „megszületését”, a fényt ünnepeljük, így az új életet, az új évet, az örök újjászületést is. Ezt bizonyítja a szó szláv eredete is: ősi „korcsun” alakjában lépő, átlépő, fordulónap vagy napforduló jelentésű lehetett. De ne felejtjük, a karácsony a szeretet ünnepe is.

A karácsonynak - a húsvéthoz hasonlóan - kialakult egy előkészületi ideje. Ez az advent, ami egyben az egyházi év kezdete. Az a karácsonyt megelőző időszak, amely az András napjához (nov. 30.) legközelebb eső vasárnapkal kezdődik. Ilyenkor a házakat, lakásokat karácsonyi dekorációval díszítjük fel.

Amikor a „legpogányabb növényből, a fehér fagyöngyből, valamint örökzöldekéből füzéreteket készítettünk” és vasárnapként meggyújtunk egy-egy gyertyát az adventi koszorún, valójában mi is ősi, pogány rítust követünk. A fényt, az örök újjászületést ünnepeljük. Tesszük ezt azért, hogy a IV. században I. Gergely pápa engedélyezte a pogány szokások beolvasását a kereszténységbe.

Az adventi időszak jeles ünnepe Borbála napja (dec. 4). Szent Borbálát a bányászok, a kőművesek, a tűzterek választották védőszentjüknek. Ezen a napon is hagyomány volt vízbe tenni a gyümölcs-

ágot. Ha az ág karácsonyig kizöldült, azt jelentette, a házban lakó leány hamarosan férjhez megy. Máshol ugyanez a szokás a jövő évi termést mutatta meg.

December 6-án az egyház Myra város püspökére, Szent Miklósról emlékezik, akinek nevéhez csodák, legendák fűződnek. Ezek lényege, hogy az éj leple alatt ajándékot és pénzt csempészett a szegény emberek ablakába.

Tulajdonképpen ő ihlette a gyermekeket megajándékozó, piros köpenyes, nagy szakállú, jóságos figura, a Mikulás

alakját. Nálunk az 1950-es évektől vált elterjedté, hogy a gyerekek szépen kintisztított cipőiket, csizmákat éjszakára kiteszik az ablakba. Ezeket aztán a Mikulás másnap reggelre édességgel ajándékkal tölti meg.

Eleink szerint december 13-a, Luca napja, gonoszjáró nap volt. Bizonyára azért, mert a Gergely-naptár bevezetése előtt ekkor volt a legrövidebb a nappal, és leghosszabb az éjszaka. Neve a fény (lux) szóval áll kapcsolatban, ugyanis ettől a naptól kezdve születik a fény, hosszabbodnak a nappalok.

A néphit szerint Luca lehet jóságos és boszorkány. Mindenesetre ezen a napon nem szabad dolgozni. Hozzá kell fogni a lucaszék elkészítéséhez, amit csak 13 nap múlva, *(Folytatás a 3. oldalon)*

Tartalom:

- ✓ **Karácsony** 1., 3. l.
- ✓ **Ünnepi köszöntő** 2. l.
- ✓ **Iskolánk minden tanulója...** 3. l.
- ✓ **Sitkeiek lettek 4., 5. l.**
Dalostalálkozó 5. l.
- ✓ **Díszpolgárrá avatták...** 6. l.
- ✓ **Negyvenéves osztálytalálkozó** 7. l.
- ✓ **Mestersége címere** 8. l.
- ✓ **Legendák és boszorkányságok** 9–11. l.
- ✓ **Falubál, 2005** 11. l.
- ✓ **Mérlegen a labdarúgócsapatok** 12. l.

Mély tisztelettel és szeretettel köszöntöm településünk valamennyi lakóját a 2005. évi karácsonyvárás előestéjén.

Minden közös ünnep előkészítést kíván, de a karácsony ezek közül is kiemelkedik, az emberek számára egyedivé válik. Hosszú időn készülünk rá, tervezünk, ajándékvásárlásról gondolkodunk, de ezzel egyidőben szívvel-lélekkel várjuk a szeretet, a megbékélés ünnepét, a Megváltó megszületését. Ezekben a napokban lelkiismeret-vizsgálódást tesz minden ember, mit csináltunk jól, vagy rosszul, mi az, amin változtatnunk kell.

A készülődés az ünnepre legalább olyan jó lehet, mint maga az ünnep, a várakozás, a készülődés az advent szellemében zajlik. Az örömmel végzett munka nem fáraszt, számba vesszük tennivalóinkat, hogy méltóképpen ünnepelhessünk.

A karácsony előtti nagytakarítás, a nagymamák receptjeinek áttekintése nosztalgizásra készíti az embert. Mert volt, amikor ez a munka sokkal nehezebb volt mint ma, hiszen nem voltak jó tisztítószeresek és drága háztartási gépek. Kézzel mosták az ünnepi damasztabroszt, kefélték tisztára a padlót, mégis nyugodtabbak voltak, mint ma az emberek. Vagy talán a gyermekkor adta a nyugodtabb ritmust, hiszen a mi gyermekkorunkban nem volt televízió, rádió, de voltak véget nem érő hosszú mesék a régi világról, a minden embernek kijutó kegyetlen, a létért, a megélhetésért küzdő munkás emberekről, ahol a 10 éves gyermek már felnőtt munkát végzett.

Ünnepi köszöntő

Amikor magunk festettük az aranydiót, fényesítettük a cigányalmát, főztük a szaloncukrot a karácsonyfára, vagy éppen süttöttük a fákra a mézes díszeket. Sima, hófehér abroszon az asztal közepén állt a karácsonyfa, körbeálltuk, énekel-
tünk szép karácsonyi énekeket. Karácsony böjtjén, 24-én este a családi ünnep után pedig mentünk az éjfél misére: a kivilágított templom fényei ma is ragyognak, ha nem is látjuk őket. Olyan íze soha nem volt és nem is lesz a kocsonyának, mint amit az éjfél mise után a böjt elteltével elfogyasztottunk.

Milyen jó volt, mikor már a ház „ragyogott”, volt suttagás, tervezgetés, ajándékkészítés, apró kézimunkák, kicsiny meglepetések, egy-egy kesztyű vagy sál, az odafigyelés, a szeretet volt a döntő, nem az ajándék értéke. Nem voltak díszes csomagolópapírok, masnik, stb.

Amikor beléptünk az elsötétített szobába, ott állt a karácsonyfa égő gyertyákkal és csillagszórókkal. Az éneklés közben mindenki az ajándékot, a meglepetést leste-várta. Volt is nagy öröm, mert minden gyermek kapott valami csekélységet, és újra felcsendült a karácsonyi ének. Csodálatos volt.

Ez a múlté, ma már a pénz nagysága határozza meg a karácsonyfa nagyságát és az ajándékokat is. Manapság mintha elégedetlenebbek lennének az emberek, vagy nem tudnak örülni, a rohanó életben kicsit megállni az ünnep tiszteletére.

Községünk lakossága közül sokan tettek önzetlenül településünk előbbrejutásáért, amit ezúton is megköszönök. Kérem azokat, akik nem kapcsolódtak be eléggé a közös munkába, a későbbiekben tekintsék szívügyüknek területünk fejlődését, tegyenek azért, vegyenek példát az új sitkei lakosokról, akik bizony hallatják hangjukat közös megmozdulásainkon és munkájukkal sokat segítenek.

Az elkövetkezendő napok teljenek a szeretet, a megbékélés, az együttműködés gondolatának jegyében, hogy a megérdemelt karácsonyi ünnep eltelte után újult erővel, egymás jobb megbecsülésével dolgozzunk együtt Sitke közégért.

*Képviselő-testületünk és magam
nevében kívánok*

békés, boldog karácsonyi ünnepeket!

Domján Lászlóné
polgármester

A Népi Díszítőművészeti Szakkör jubileumi ünnepsége

2005. október 1-jén ünnepelte megalakulásának 25. évfordulóját a Sitkei Népi Díszítőművészeti Szakkör.

Vendégek, egykori szakkörösök, civil szervezetek vezetői, barátok, érdeklődők töltötték meg a kultúrház nagytermet. Közben a falak mentén, paravánokon sorakoztak a kiállított munkák, válogatás a 25 év „terméséből”. Ez a kiállítás keresztmetszetét adta a magyar hímzés hagyománynak. Az érdeklődők 15 etnikai terület hagyományait ismerhették meg. Az igényesen kivitelezett hímzéseket eredeti funkciójuknak megfelelően igyekeztünk bemutatni.

A sitkei asszonyok szorgalmát, kitartását mutatja, hogy mindez létrejöhett. Az önkormányzat és az Általános Művelődési Központ folyamatos támogatására mindig számíthatunk, melyet ezúttal is köszönünk.

Az ünnepség Gruber Rita intézményvezető üdvözlő szavával indult. Domján Lászlóné polgármester rövid beszédben méltatta a szakkör tevékenységét, a faluközösségben elfoglalt helyét, jelentőségét. Majd Czimber Gábor egy szép balladát énekelt. A kiállítást Beszprémy Józsefné a népművészet mestere nyitotta meg. Fontosnak tartotta elmondani, hogy a 60-as években a sárvári járásban 19 szakkör működött, napjainkban 3. Vajon mi az oka? Margit néni a szakmai utak fontosságát is hangsúlyozta, hisz egy-egy ilyen tanulmányúton bővül a szakmai tagok ismeretanyaga, mely a későbbiekben meghatározó

tevékenységükben. Beszprémy Józsefné megnyitó beszéde után a Sitkei Ifjúsági Citerazenekar félórás műsorral szórakoztatta a jelenlévő közönséget. Itt kell megjegyezni, hogy a zenekar tagjai egy kivételével az egykori gyermekhímző szakörben sikeresen tevékenykedtek.

A műsor után köszöntötték a szakkör tagjait, az önkormányzat, intézmények, civil szervezetek vezetői. Czimber Gábor népdalával fejeződött be az ünnepség.

A szakkör tagjai és a magam nevében is köszönök minden támogatást, közreműködést, ajándékokat, a sok-sok virágot, megtisztelő jelenlétet, figyelmet, érdeklődést, biztatást, ami ezen a napon felénk áradt.

Varga Mária szakkörvezető

Karácsony

(Folytatás az 1. oldalról)

karácsonykor szabad befejezni. („Lassan készül, mint a Luca széke.”) A háromlábú, kerek széket azért készítették, hogy erre állva felismerjék a boszorkányokat. Erre a karácsonyi éjféli misén volt lehetőség. „Használat” után a széket nyomban elégették. A naphoz kötődő számos népszokás közül a Luca-búza ültetése a legismertebb.

Örvendtes, hogy egyre terjed a már adventben megkezdődő betlehemezés. A betlehemező pásztorok házilag készült jászolt vagy templom alakú betlehemet hordanak magukkal és énekestáncos misztériumjátékot adnak elő. Elmesélik a szálláskeresés történetét, a pásztorok találkozását Máriával és az újszülött Jézussal.

A végén adományt kérnek a háziaktól, amit az új esztendőre vonatkozó jókívánságokkal hálálnak meg.

Advent vigíliája dec. 24-e, Ádám és Éva napja. Erre a napra szigorú böjtöt rendeltek el. Karácsony böjtje voltaképpen már az ünnep kezdete, melynek csúcspontja a karácsonyfa állítás és a karácsonyi vacsora.

A pogány rítusnak megfelelően régebben „életfa”, „termő ág” volt az ünnep díszje. Ezt néhol a gerendára függesztették, máshol a szobasarkokban helyezték el. A karácsonyfa állítás már modern, újabb keletű szokás. Az első karácsonyfát a 16-17. században Németországban állították fel, innen terjedt el az egész világon. A fenyőfa díszítésekor gondoljunk arra, hogy a fenyő és a luc szavunk is a fény szóból ered. A faállítás szokása utal a paradicsomi tudás fájára és az égi világfára, a Tejútra. A karácsonyfát eredetileg az égitesteket formázó almával, dióval díszítették. A csúcsdísz a betlehemi csillagot, a gyertyák pedig a fény győzelmét jelképezik. A fa lábánál a jászolban fekvő Kisjézus nem más, mint maga az újjászülető Nap. Érdekes, hogy a világon csak hazánkban használnak szaloncukrot a fa „öltöztetésére”.

Az ünnepi asztalra a böjt miatt szegényes ételeket tettek, de ezekből sokat és sokfélét (alma, dió, fokhagyma, mák, bab, ká-

poszta). A bab, a káposzta a bőséget és gazdagságot, a mák termékenységet és szerelmet, a dió egészséget jósolt. Hasonló óvó-védő szerepe volt a méznek és a mézzel készült édességeknek (mézes kalács) is. Az alma a karácsonyesti jóslás elmaradhatatlan kelléke volt. Az almát a családfő annyi felé vágta, ahány tagú a család, s mindenki kapott belőle, hogy összetartsanak. Akinek az asztal körül férges alma jutott, arról azt tartották, hogy a következő évben megbetegszik. Az asztalról összesöpört „karácsonyi morzsát” egy zacskóban tartották, s varázserőt tulajdonítottak neki.

Ma sem ünnep az ünnep mákos- és diósbeigli, no meg hal nélkül. A hal Jézus jelképe, de a halpénz, a halpikkely gazdagságot is jelent.

Karácsony első napja hagyományosan a család ünnepe. Ezen a napon az emberek szinte el sem hagyták a házat, nehogy az ajtón át kimenjen a szobából a szerencse. Ezért van az, hogy rokonlátogatásra ma is csak karácsony második napján kerül sor. Ekkor zajlanak a verses, énekes István-napi köszöntők, de ekkor járják a házakat a regös énekmondók is. A regölés a magyarság legrégebbi köszöntő szokása. Célja leginkább a termékenység és a párokat összehozó varázslás regös ének kíséretében.

A borosgazdák ne feledjék János napján (dec. 27.) az újbort megszenteltetni!

A Biblia szerint Heródes király Krisztus születésekor megölette az összes kisded fiút, hogy biztos legyen a Megváltó halálában. Aprószentek napja (dec. 28.) az ő emlékünnepe. Legjellemzőbb hagyomány ezen a napon a vesszőzés. Ilyenkor a legények házról házra járva hajlékony ágakkal megvergetik a lányokat. Ezzel azt akarják kifejezni, hogy Betlehemben csak a fiúkat ölték meg, ezért most a lányoknak kell szenvedniük.

A karácsonyi ünnepkör január 6-ig, Vízkereszt napjáig tart. Ekkor emlékezünk meg a napkeleti bölcsekről és Jézus megkereszteléséről. Az ünnep nevét a vízszentelésről kapta. Ehhez a naphoz kötődik a „háromkirályjárás” is, ami adománykérő, ünnepköszöntő szokás volt. A dramatikus játékban Gáspár, Menyhért és Boldizsár cselekedetei elevenedtek meg. **Kondics Erika**

Iskolánk minden tanulója indult a versenyen

A Szép magyar nyelvünkért az iskolai oktatásért és közművelődésért közalapítvány kuratóriuma az idén tizenharmadik alkalommal hirdette meg mesemondó versenyét. Már tavasszal elkezdtük hirdetni a sitkei újságban és plakátokon egyaránt, hogy az idén ősszel nem csak alsósokat, hanem az óvodás korosztálytól a középiskolásokig várjuk a jelentkezőket a versenyre. Persze a nagyobbaknak már nem mesét, hanem verset kellett volna mondaniuk. Nagyon örültünk, hogy az általános iskolánk minden tanulója indult a versenyen, de egy kicsit szomorú is volt a szívünk, mert sajnos az alsósokon kívül csak egy óvodás jelentkezett a versenyre. Nem igazán tudjuk, mi az oka ennek, talán a gyerekek túlterheltsége, vagy a lustasága?

A zsűriben dr. Szabó Endre nyugalmazott középiskolai tanárt, Földiné Csóka Mária óvónőt, és Kondics Erika általános iskolai tanárt kértük fel, akik szívesen vállalták ezt a hálátlan és nehéz feladatot. Hálátlan, hisz a sok ügyes kis mesemondó közül nehéz volt kiválasztani a legügyesebbeket. Szerencsére díjakból nem volt hiány, hisz az alapítvány által vásárolt ajándékok mellett több különdíj is gazdára talált.

A versenyt Kelemen Bálint nyerte. A második helyezett Zsoldos Gréta, a harmadik pedig Palkovics Máté lett. A Nyug-

dijas Klub és a Citerazenekar különdíját megosztva Kelemen Dánielnek, Gróf Annamáriának, Pénzes Kittinek és Kiss Benecének ítélte a zsűri, az Együtt Sitkéért Egyesület, pedig Kovács Hajnalkának adott át könyvutalványt. A diákönkormányzat díjára az iskola diákjai adhatták le szavazatukat, a gyerekek Zsoldos Grétát találták maguk közül legügyesebbnek. A közönségtől a legtöbb szavazatot pedig Gróf Annamária kapta.

De a többiek sem mentek haza üres kézzel, hisz a minden indulónak járó könyv mellé egy színházjegyet is kapott mindenki ajándékba, amely a Veszprémi Színház által bemutatott mesejátékra szólt.

A mesemondó verseny zárásaként Földiné Csóka Mária mondott el egy izes, székel mesét, amelyet mindenki élvezettel hallgatott.

Itt szeretnénk megköszönni a szülőknek, pedagógusainknak, hogy a gyerekek felkészülését segítették.

Végezetül pedig engedjék meg, hogy dr. Szabó Endrének, a zsűri elnökének a szavaival zárjam az írást: „Nagyon köszönöm zsűri társaim nevében is meghívást, nagyon jól éreztük magunkat, s innen üzenjük, gondolkozzanak el azok, akik iskolákat akarnak megszüntetni, hogy ha egy faluból az iskola elmegy, annak a falunak vége.”

Sitkeiek lettek

Az Inokai család

Nem először járok már az Újhegyen, Inokai Lászlóék birtokán. Minden alkalommal megragad a báj, ami ezt a mikrovilágot jellemzi. A nyugalom szigete a szőlőshegy közepén, gyönyörű kilátással a falura, a Sághegyre, frissen nyírt pázsit, virágok, tó.....Az igazi falusi idillhez az állatok is hozzátartoznak. A gazdának egyben kötelessége is, hogy gondoskodjon kedvenceiről, amelyhez napjainkban már nagyon sok modern világban élő embernek nem fülk a foga. A birkák, tyúkok, kacsák, kutyák azonban itt semmiben nem szenvednek hiányt.... A gazda nem feledkezik meg róluk.

Pedig ők is modern emberek, nem az állattartás a fő tevékenységük.

– Mivel foglalkoztok?

– Vállalkozóként mélyépítési munkákat végzünk: térbeton, térkő, út - és járdaépítés, csatornaépítés, csapadékvíz- és vízvezetéképítés, földmunka stb. Megrendelőink legtöbbször önkormányzatok, magánszemélyek illetve más vállalkozók

– Hány éve éltek a faluban?

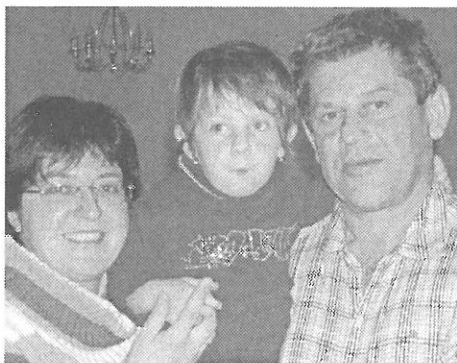
– 2000 júniusa óta élünk itt.

– Miért éppen Sitkét választottátok lakóhelyül?

– Részben kényszerből kellett jönnünk, de közrejátszott a vidék szépsége és az egészséges levegő.

Itt mindketten válás után újrakezdtek az életüket. Átépítették a régi ingatlant, bővítették, és ezzel egy régi álom valósult meg mindkettőnk részéről: az önállóság és az „elszigeteltség”.

– Mit kaptatok ti Sitkétől, és ti mit adhattok a falu számára?

– Kaptunk új családias és „emberi” embereket. Talán mi is hoztunk egy kis új színt a falu életébe. Minden lehetőséget megragadunk arra, hogy megismerhessük az itt élő embereket, nem szeretnénk idegenként élni közöttük. Úgy érzem, hogy ez sikerült is, hisz a faluban ismernek bennünket, bátran fordulnak hozzánk különböző támogatásokért, és mi szívesen is segítünk.

– Krisztike számára ideális ez a kör-

nyezet. Első emlékei nem a panel házakhoz és a város nyüzsgéséhez kötik őt. Tudatosan választottátok ezt a szép helyet az ő gyermekkorához?

– 2001. december 29-én született Krisztike, aki a mi szemünk fénye. Nem tudatosan, de örömeinkre ő már ebbe a miliőbe született. Nagyon sokat köszönhetünk szüleinknek is, akik bennünket is ilyen szellemben neveltek. Így mi is továbbadhatjuk – az ő segítségükkel – a mi kislányunknak, – a férjem és a magam nevében is mondhatom – az állatok, növények, a család és úgy általában az „élet” szeretetét.

– Kinek mi a feladata a családban?

– A férjem a húzóerő, én vagyok a támogató és általános segítség, kislányunk pedig az élet értelme, a továbbhajtó erő.

– Az előbb említetted az újrakezdést. Ez az erős emberek kiváltsága.

– Mi valóban újrakezdtek az életünket egzisztenciálisan, és a családi életünket tekintve is. Igyekszünk azonban úgy élni új életünket, hogy a régivel a harmónia megmaradjon. Nem lehet és nem is szabad a múltat teljesen elfeledni, felszámolni, hanem a problémákból tanulni kell. A múlt tapasztalatai segítenek nekünk abban, hogy életünk most teljesebb és boldogabb legyen.

– Köszönöm a beszélgetést.

Blanche

Panelből a muskátlis házba

(Sarlós Attiláné otthonra talált Sitkén)

– Bemutatjuk Sarlós Attilánét, talán falunk legfrissebb lakosát.

(A jelző most nem temperamentumát, hanem falunkba kerülésének idejét jelenti.)

Anikó bemutatását fontosnak tartom, mivel a posta mellett áll kicsi háza, s az emberekben előtte elhaladva biztosan megfogalmazódik a kérdés: „Ki lakhat most Molnár néni házában?”

Ő Sarlós Attiláné, szül. Taubert Anikó Katalin. Sárváron született, iskoláit is ott végezte. Érettségi után a gyermekek iránt érzett szeretet irányította a Soproni Óvónőképzőbe. 1967 óta dolgozott óvónőként Sárváron, a Kertvárosi Óvodában, majd annak a Petőfi Úti Óvoda tagóvodájává válásával – vezetője lett.

Sok éven át egyengette jó diplomáciai érzékkel az intézmény, s munkatársai ügyes-bajos dolgait a közelmúltban bekövetkezett nyugdíjbavonulásáig.

Házasságot 1970-ben kötött Sarlós Attilával, aki akkor agrármérnökként dolgozott. Három gyermeket neveltek fel. A legidősebb Éva Virág, iparművész: a napokban (november 24-én) ajándékozta meg az első unokával, Fricikével. A nagyszülők boldogsága leírhatatlan!

Ádám fiuk Főton mesterszakács, Attila a Budapesti Műszaki Egyetem gépészmérnöki karának hallgatója.

Sitkével 1980 körül ismerkedett meg a Sarlós család Kajtár Katalint (e cikk íróját) és családját látogatván. A gyerekek itt találkozhattak a falusi élettel, „Kajtár Feri bácsi gazdaságával és Éva néni konyhájával.” Kis falunk hangulata megérintette a most már idetartozó háziasszony, s családja szívét, boldogok voltak, mikor 1990-ben sikerült Molnár Imre örökségét megvenni. Felújították, s „korabeli” bútorokkal hétvégi háznak rendezték be. Gyümölcsfákat, szőlőt ültettek. Megismerkedtek szomszédaikkal, s nagyon jól érezték magukat az idilli falusi környezetben. Néhány év múlva azonban a család anyagi helyzete miatt szükségessé vált a ház eladása, ami majdnem megtörtént, de a sors – vagy a Jóisten? – nem hagyta, hogy a régen áhított kis muskátlis ház megváljon igazi értékeket megbecsülő gazdájától. Anikó elhatározta, hogy a visszakapott műemlék jellegű házat úgy próbálja felújítani, hogy eredeti szépségében ragyogjon, de összkomfortot nyújtson nyugdíjas éveiben. Ez egy sárvári építész segítségével sikerült is.

A ház asszonya szomorúan emlékezik meg eltávozott szomszédairól, Vass Imre bácsiról, kedves feleségéről, Mancsi néni-ről és Virág néniről.

(Folytatás az 5. oldalon)

Panelből a muskátlis házba

(Folytatás a 4. oldalról)

Úgy érzi, nagyobb a csend, a kakas sem úgy kukorékol, mint régen, de a környezet csodálatos, s az emberek nyílt, befogadó szeretete, segítőkészsége megmaradt. Ez enyhíti az óvodás gyermekek és a volt munkatársak iránti hiányérzetét.

Maga a ház csodálatos! Mi, akik láttuk, gyöngyszemnek, csodának, babaháznak, s még sok másnak neveztük a biztos ízléssel, hozzáértőn, hagyománytisztességgel, szeretettel beren-

Anikó a tanítványokkal

dezett otthont. (Javasolom az olvasóknak, keressenek valami ürügyet, hogy bekukucskálhassanak!)

**„Mindig az a legjobb életkor,
amelyben éppen élünk”**

Jacques Lebreton

Hetvenkedve, különösen a szürke novemberi napokon többször elgondolkodom ezen, hogy nevezzem szépnek az élet e szakaszának idejét? Homályos a látásom, társam is csak fentről figyeli ingóbingó lépteimet. Már a tükörbe sem érdemes beletekinteni. A szellemi erő frissessége is már a múlté, vesznek az emlékek. Bár így Mindenszentek tájkán próbálom erősíteni az emlékezés szálát is. Halottainkért imádkozva eszembe jutott, hogy életünk itt e földön csak átmeneti. Ismerőseim, szeretteim közül már sokan az örök útra léptek, így aki él, mindig magányosabb lesz. Korosztályom, Kondics Laci is már a mennyei oltárt ékíti Lábodi Zolival együtt. Kondics Pali, akinek emléke kötődik férjem emlékéhez, hisz az életét is rábízta, mint sofőrré. A motorháztetőn hozták a friss, meleg kenyeret. Virág Nunci és Tömör Imre is csak a látomás útján jöttek elém a Mindenszentek estéjén. Kedves igazgatónk, aki Sitkét oly nagyon szerette, Lukács Lajos sem mesél a sitkeiekről, pedig mindig napra kész volt a történetek ismeretével. Köszönöm neki, hogy segítő kezét nyújtott a továbbtanulásomhoz. Samu Klári! Már Te sem segítesz feleleveníteni az élményeket! Gerse Mariska! Nagyon hiányzol nekem! Miért zártad földbe életed? Olyan jó volt veled találkozgatni. Szakács Imre! Téged sem tudlak már üdvözölni, megdicsérni szépen gereblyézett házad elejét, amit tolokocsiban is elvégeztem. Hiányzik Lengyel Sanyika a szomszédságból. Mindig meglátta, amikor segíthetett nekünk. Isten Veletek! Karácsony közeledtével az élet útját járóknak kívánom, találjuk meg az apró örömeket.

*„Adjon az Isten békességet,
Vágyainkban bölcsességet,
Illedelmes öregséget,
Könnyű véget!”*

Eti

A muskátlis ház felújítás előtt

Végül hadd tolmácsoljam kedves volt kolléganőm, most „utcabelim”, barátnőm kívánságát, üzenetét: „Szeretném, ha Sitke régi, lakatlan, eladó házait olyanok vennék meg, akik értékelik a régi, népi építészeti egyszerűségét, célszerűségét. A rekonstrukció előhozza a házak ma is élvezhető, átmenthető részleteit. A régi házaknak, mint nekünk, lelkünk van, amit őriznünk kell, hogy unokáink is láthassák, érezhessék!”

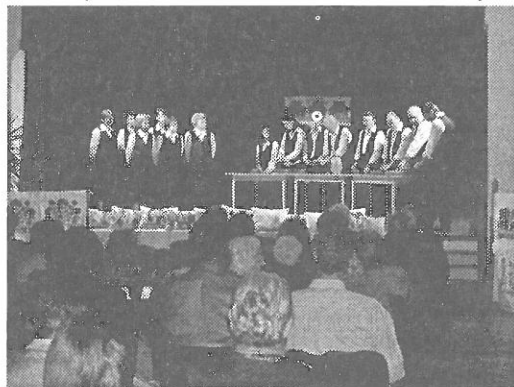
Így legyen, és Isten hozott, Anikó!

Bediné Kajtár Katalin

Dalostalálkozó Sitkén

Október 15-én, szombaton este, ismét kitérte kapuit a sitkei művelődési ház. Több, mint száz citerást és népdalénekest, valamint népdalszerető közönséget várva. Dalostalálkozót szervezett a Sitkei Citerazenekar Kulturális Egyesület és a Gérce-Sitke Pávákör a citerazenekar megalakulásának 39. évfordulója alkalmából, de nem feledkeztek meg arról sem, hogy alapító-vezetőjük, Lábodi Zoltán tanár úr az idén, október 22-én lenne 70 éves.

A találkozó megszervezéséhez a Vas Megyei Közgyűlés Közművelődési és Ifjúsági Bizottsága a Községtámogató Alapból biztosított pénzügyi forrást. A meghívott vendégszereplők, a Bobai Daloskör, A Hetyei Daloskör és SOZZ-kvartett, az Ostffyasszonyfai

Citerazenekar és Népdalkör, és a Kemenesmagasi Citerazenekar és Népdalkör színvonalas műsorát a publikum vastappsal jutalmazta. Az est kedves színlátása volt, hogy Földiné Csóka Mária, az ostffyasszonyfai együttes tagja, ízes erdélyi tájszólással mondott el egy mesét, mellyel többször is megkacagatta a közönséget. A jó hangulatú rendezvény hivatalos részét a közönség és az együttesek közös éneke zárta, majd a fellépő együttesek vendégül látásával és baráti beszélgetéssel ért véget a találkozó.

Gróf Lászlóné

Díszpolgárrá avatták dr. Ódor Zoltánt

Sitke Község Önkormányzati Képviselő-testülete néhai dr. Ódor Zoltán részére Sitke község fejlesztése, gyarapítása, valamint a lakosság érdekében kifejtett kiemelkedő tevékenysége elismerése, tisztelete legméltóbb kifejezéséként posztumusz „Sitke Község Díszpolgára” címet adományozta. A díszpolgári cím ünnepélyes átadására november 6-án került sor az emlékparkban.

Az emlékmű ünnepélyes átadása 1990. augusztus 26-án

A díszpolgári cím átadó ünnepségen a Himnuszot követően Gaál József, a Sitkei Világháborús és Törökemlékmű Alapítvány elnöke köszöntötte a résztvevőket és nyitotta meg a rendezvényt. Emlékeztetett a kegyeleti park 15 esztendejére, az 56-os forradalomra és a két évvel ezelőtt elhunyt dr. Ódor Zoltán elévülhetetlen érdemeire.

A rövid ünnepi műsor után került sor a díszpolgári cím átadására. Domján Lászlóné polgármester előbb ismertette dr. Ódor Zoltán életútját és méltatta érdemeit, majd díszpolgári oklevelet, igazolványt és plakettet adott át Ódor Tamásnak, néhai dr. Ódor Zoltán örökösének.

Dr. Ódor Zoltán 1932. január 2-án született Nagysitkén Ódor Zoltán földműves és Rosta Karolina második gyermekeként. A 6 elemi iskolát Nagysitkén az evangélikus iskolában végezte. Polgári iskolába Sárvárra járt, itt is érettségizett. Az érettségi után felvételt nyert a Szegedi Vegyipari Egyetemre, ahol vegyész diplomát szerzett. (Egyetemi éve alatt állami ösztöndíjjal Angliában is tanult.) Az egyetem elvégzése után sorkatonai szolgálatra vonult be Ercsibe. Szolgálatában közben gyulladt ki és égett le az Ercsi Cukorgyár. Részt vett a mentésben, ahol súlyosan megsérült. Budapestre került a Honvéd Kórházba. Hosszú ideig tartott kórházi gyógykezelése, majd a rehabilitációja. A tüdőszben való helytállását állami kitüntetéssel ismerték el.

Az 1956-os forradalom Budapesten érte. Tevékenysége miatt letartóztatták, csak magas rangú katonatiszt személyes közreműködésével engedték szabadon. Ez évben került az Eötvös Lóránt Tudományegyetem Kutatóintézetébe, ahol kutató vegyészként dolgozott. Kutatásai mellett folytatta tanulmányait és szerzett doktorátust.

Véglegesen Budapesten telepedett le, és a fővárosban alapított családot. Első házasságából egy gyermeke született, Tamás, aki jelenleg az Océ-Hungária Kft. gazdasági igazgatója.

Szükebb pátriájához, Sitkéhez mindig hű maradt, szülei, testvére révén is kötődött falujához. Kiterjedt, széles kapcsolatait mindig igyekezett Sitke javára hasznosítani. Ez megnyilvánult a Sitkei Hunyadi Mezőgazdasági Termelőszövetkezet megalakulását követően is. Közreműködésével számos mezőgazdasági géppel, eszközzel gyarapodott a termelőszövetkezet. Már a 60-

as években kezdeményezte a kálvária kápolna felújítását a szombathelyi Püspökségen. Akkor a felújítás a helyi támogatás hiányában hiúsult meg.

Munkájában újabb és újabb sikereket ért el, számos találmányát szabadalmaztatta. Találmányai forgalmazása céljából festéküzemet telepített Celldömölkre. Ismertebb termékei a Cellkolor, a Celcid és a Cellszegt. Anyagi helyzetének javulása is lehetővé tette szülőfalujának segítségét.

Amikor tudomást szerzett arról, hogy 1989-ben Sitkén a Községi Elöljáróság az I. és II. világháborús hősök és áldozatok emlékére emlékművet kíván állítani, azonnal a kezdeményezés élére állt és alapítványt hozott létre az általa újrafogalmazott nagyvű tervek megvalósításának pénzügyi fedezésére. Az emlékmű és az emlékpark megvalósításának személyes motivációi is voltak, hiszen édesapja (1944-1948 között) 38 hónapig hadifogságban volt a Szovjetunióban.

A hősök és áldozatok emlékére emlékparkot és emlékművet létesített, a szabadságharcok áldozatainak emlékére kopjafákat

A Díszpolgári cím átadása

faragtatott, székelykaput készíttetett, haranglábat állíttatott, a Szent Korona megmentője tiszteletére ünnepi rendezvényt szervezett és emléket állíttatott. Sitke község címerét és zászlóját a rendszerváltás után Vas megyében elsőként készíttette el. Felújította a Török emlékművet, valamint az evangélikus temető kerítését. Folyamatosan kutatta Sitke történetét. Általa szervezett színvonalas rendezvényekre, megemlékezésekre magas rangú vendégeket, közéleti személyiségeket hívott, ezzel is öregbítette Sitke jó hírét.

Dr. Ódor Zoltán 2003 tavaszán hunyt el. Végakarátának megfelelően sitkei földben nyugszik. Maradandó értéket és emléket hagyott szülőfalujára.

Az ünnepségen beszédet mondott Bebesi Béla tartalékos katonatiszt, aki méltatta a háborúban meghalt katonákat, saját bajtársait, akik többsége még a huszadik évét sem érte meg. Jó dolognak nevezte, hogy egykoron az egymással szemben álló ellenségek mára baráti jobbot nyújtanak egymásnak.

Az ünnepség végén Sitke Község Önkormányzata, a Sitkei Világháborús és Törökemlékmű Alapítvány, a Kápolnáért Kulturális és Sportegyesület, a Tartalékos Katonák Országos Egyesülete, a Doni Bajtársak Országos Szövetsége, a Soproni Honvégi Hagyományörző Egyesület képviselői, az orosz, az ukrán, a lengyel, az amerikai, a cseh diplomáciai testületek attaséi köszönik meg az emlékművet, illetve Ódor Zoltán tiszteletére állított és felszentelt kopjafát.

A megemlékezésen Kovács Ferenc és Szabó Lajos országgyűlési képviselők helyezték el koszorút.

Kiss L.

Negyvenéves osztálytalálkozó

2005. szeptember 24-én, az esős hét után, derült, napfényes időre ébredtünk. Az idő is kedvezett annak, hogy 40 éves osztálytalálkozót rendezzünk. 1965-ben végeztünk a Sitkei Általános Iskolában.

Volt 5, 10, 15 éves találkozóznok. A kastély, mint iskola megszűntével elmaradtak a többi találkozók. 25 éve nem találkoztunk. A találkozó megszervezésének elindítója Fider Lajos barátunk volt, aki a 24 fős osztályból egyetlen sitkei lakos. A meghívók kiküldése után postafordultával jöttek a levelek, telefonok, hogy igen, megyünk és örülünk, hogy megszervezték. A 24 fős osztályból két társunk Sebestyén Ernő és Mészáros Béla sajnos már nem

nagysitkei iskolába mentünk, mindenki öröme. Ez meglepetés volt, osztályfőnökünk szervezte, nem szerepelt az előre közölt programban.

Az iskolában Gruber Rita igazgatónő köszöntött bennünket és ismertette az iskola helyzetét, létszámát.

Ezután osztályfőnöki óra következett és beszámoló az elmúlt 40 évről. Két osztálytársunkkal, Király Évával és Molnár Terézszel - akik Ajkára kerültek - 40 éve nem találkoztunk. Csinosak, szépek, fiatalok maradtak - mint az osztály többi lánytagja - pedig Teréz építkezés kellős közepén fiatalon eltemette férjét, Évának munkahely megszűnése miatt voltak gondjai. Három pedagógusokon

Az osztálytalálkozó résztvevői

él, 4 fő pedig igazoltan, más elfoglaltság miatt nem tudott jönni. Így 18 fő vett részt a találkozón.

24-én, szombat délután fél kettőkor a szervezők, osztályfőnökünkkel, Lábodi Zoltánnal vártuk az osztálytársakat a sárvári temető bejáratánál.

Itt megkoszorúztuk Lábodi Zoltán és igazgatónk, Lukács Lajos sírját. Utána a sitkei temető következett, ahol Kovács László tanító úr és két elhunyt osztálytársunk sírján helyeztük el a megemlékezés virágait.

Nem lett volna iskolai találkozó a régi iskola nélkül, ezért a temető után a

Kajtár Klárin, Kéthelyi Cilin és Kiss Ferin meglátszik, hogy fiatalok között vannak, temperamentumosak, fiatalok. Pál Tibi beszámolt nagy 30 hektáros kukoricatermesztő sikeréről. Major Imre, aki megmaradt olyan kedvesnek és bohémnak, mint amilyen iskolás korunkban volt, büszkén beszélt egyetemista fiáról. Sokan vagyunk, akiknek munkahely megszűnése miatt pályát kellett módosítanunk. Ez az a korosztály, amelyik nyugdíjba még nem mehet, de álláshirdetésekre is hiába pályázik, mert amíg van 30 éves, addig nem kell az 54 éves.

A beszámolóban elmondtuk, hogy jó alapot kaptunk a

Az 1965-ben végzett osztály Lukács Lajos igazgatóval és Lábodi Zoltánnal osztályfőnökkel

sitkei iskolában, jó tanáraink voltak, akik türelemmel, nagy tudással indítottak el felsőbb iskolák felé. Mindannyiukra szeretettel, tisztelettel és hálával gondolunk.

A hosszúra nyúlt beszámoló után fehér asztal mellett, a Borostyánkert vendéglőben folytattuk az emlékek felelevenítését. Sokszor lehetett hallani, hogy emlékszel, amikor....

Lábodi Zoltán volt, aki elsőként fogadott bennünket, Lábodi Zoltánné pedig négy évig volt osztályfőnökünk és ő indított el bennünket a továbbtanulás felé. Neki szerény ajándékkal és virágcsokorral köszöntük meg azt a szeretetet, amit tőle kaptunk.

Késő este bontottunk asztalt és megígértük egymásnak, hogy 5 év múlva újra találkozunk.

A találkozó utáni napokban Lukács tanító néni keresett meg megköszönni az igazgató úrról történt megemlékezést. Sok kellemes emléket elevenítettünk fel. Neki mi voltunk az első osztálya, amikor Sitkére került. Sok jót mondott rólunk, amit jó volt hallani.

Köszönjük Müller Ilinek a szép csokrokat, amelyeken meglátszott, hogy mestervizsgás virágkötő készítette.

Köszönjük Germán Ervinné és személyzetének a bőséges, finom ebédet és a figyelmes kiszolgálást.

Ódor Gábor

Kiskin Farkas László:

Osztálytársak

Öregdiák-találkozóra

Valami egyszer szétesett,
Valami részre hullott.
Összeraknád, de nem lehet.
Nyomodba sompolyogva kullog
felölt korod, fekete bulldog.

Valami mégis összefog,
Valami mégis összeláncol.
Nem levelek, telefonok
Cegléről, vagy Amerikából -
egy régi kép, melyen te is látszol.

Elképzeltem képet, emlékeztet,
néha fölgyló, néha halvány.
a tanteremben a helyed,
egy komisz képlet fön a táblán,
lányok haján fénylő szívárvány.

S ilyenkor hallod a zsvajt,
mutáló hangod beleolvad.
Ez az mi velük összetart:
Csak velük együtt volt a múltad,
mikor még magadat tanultad.

S csak velük együtt voltak ők,
így nőttek óriásra:
egymásnak mérve az időt,
hogy önmagát egyik se lássa,
csak kapaszkodva mind a másba.

Üljünk le pajtás egy üveg bor mellé,
öt-tíz évben egyszer!
De minek búsulnánk, öreg?...
Élek, élsz, öregszem, öregszel,
megbékülünk a szemüveggel.

De végül is kit érdekel?
Mint a régi tablón, látod
mindjárt megint ott leszel,
csak szép lassan dúdoljuk el
a „Ballag már a vén diák”-ot

Mestersége címere

színész

Előre bocsátom, hogy az, akit most faggatni fogok főállásban hentes, csak szabadidejében foglalkozik a kismelt mesterséggel. Bizonyára mindenki egyetért velem abban, hogy ez utóbbi sokkal érdekesebb, pláne ma, mikor a régi jó disznótorok hangulata lassan a múlté, és henteseket már csak futószalag mellett látni.

Mestersége címere: színész, Ódor Józsefet kérdeztem (hozzáteszem, egy este vacsoránál)

– Talán sokan tudják, hogy a nővéredet kísérted el egy próbára, így kerültél közel a színpadhoz. Mi fogott meg először?

– Hát a függöny, ugyanis kezdetben csak, mint függönyhúzógató működtem a Sitkei Színkörnél. Nem is nagyon gondoltam semmit sem komolyan. 13 éves voltam, érdekes és szórakoztató elfoglaltságnak tűnt. Jártunk fellépni a környező falvakba, a megyébe. Később eljutottam párnapos színjátszótáborokba is, például Velembe. Ezek már ipari iskolás éveimben történtek, és hát miért ne csinálta volna az ember szívesen. Napközben néhány foglalkozás, aztán este buli, na több se kellett.

– Mikor jött el az az idő, mikor már komolyan foglalkoztál a színjátszással, nem csak szórakozás volt?

– A Sitkei Színkör kezdte kinőni az amatőr szintet. Bár közben volt egy kis szüneteltetésem, már nem is emlékszem

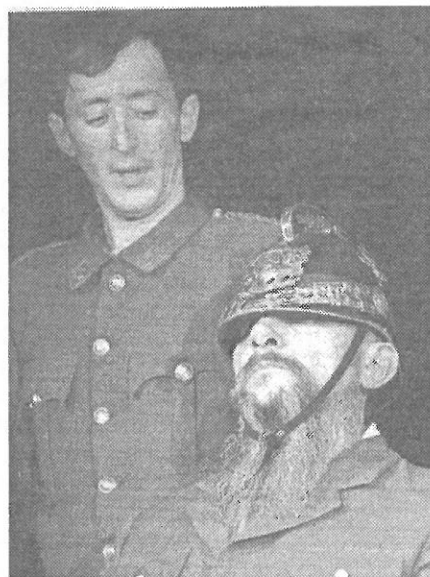

Ódor József Nagy Gáborral és Ódor Tündével a sitkei színpadon

miért. Voltam katona, megnősültem (elvettelek ugyebár), stb. Minden olyan gyorsan történt. A színészet alapjait már megtanultuk Nagy Gábortól, például, az ő szavaival élve „a pofás felünket mutas-

suk a közönségnek”, ami ugye eggyel több bátorító feles után már nem kis feladat. Aztán ahogy nőtt a rutin, úgy maradt el a „bátorító”. Egyre több fesztiválon vettem részt, új tanárokkal ismerkedtem, új tanároktól tanultam. A nagy áttörést Soltis Lajossal való találkozás hozta Kartalon.

– Ekkor jött a felismerés, hogy mindig

Ódor József Örkény Tóték című darabjában a tragikus sorsú Kurucz Lászlóval

is színész akartál lenni?

– Nem feltétlen. Új dolgokat tanultam, jöttek az elismerések és az ember kezdte elhinni, hogy valami mégis csak ragadt az évek folyamán, talán tehetségem is van. A nagyszínházak mégsem vonzottak, az nem az én világom. Ezek között az emberek között érzem igazán jól magam, akik a színházból kinőtt Alternatív Színháznál dolgoznak. Igaz, egy szerep erejéig szívesen dolgoznék „nagy” és híres színészekkel.

– Van példakép?

– Soha nem gondolkoztam ezen, nem is volt soha példaképem. Valahogy mindig az akartam lenni, ami voltam, vagy épp vagyok. De a tanáraimra, rendezőimre tisztelettel gondolok és felnézek rájuk. Itt most meg is említeném Nagy Gábort, Soltis Lajost, Katona Imrét, Somogyi Istvánt és Solténky Tibort, nekik köszönhetem, amit ma tudok.

– Ha már a tanulásnál tartottunk, a minap egy televízió műsorban kérdezték Töröcsik Marit (akit aztán igazán nem kell bemutatni), hogy ő hogyan tanult meg valós érzelmeket felhozni színpadon

– vagy kamera előtt, hisz köztudott, hogy ő sem főiskolán kezdte a szakmát. Elmesélte: egyszer rettentően megsértették, ekkor spontán sírásban fakadt ki, azóta talán az életbe is érzékenyebb lett, de a színpadon mindent elő tud adni. Neked van hasonló történeted?

– Ennyire konkrét nincs. Különböző érzéseket színpadon bemutatni, megboldogult drága jó Lajosunktól tanultam, de valahogy úgy, hogy mindezt észre sem vettem. Ez volt benne a szép. Mindig azt mondta, hogy a sírást sosem szabad erőltetni, mert abból semmi jó nem sült ki, és az egész ripacszkodás lesz. Megteremtette azt a helyzetet a színészeinek, hogy arra kellett koncentrálni, visszafojtsuk könnyeink, és ekkor történtek igazán nagy dolgok a színpadon, mert ugye a férfikönny sem szégyen, ha érzelemből jön.

– Beszéltél már az elismerésekről, most kanyarodjunk ide vissza, milyen elismeréseid vannak, és mennyire befolyásolják ezek a „pályád”?

– Hát a legemlékezetesebb persze a legelső, amit Gárdonyi Géza: A bor című előadással aratott a csoport egy nemzetközi fesztiválon, ahol az én alakításomat kiemelték. Igaz, csak szóban, de ez sokat jelentett akkor. Később aztán országos megmérettetéseken a legjobb színésznek járó díjat is megkaptam, ami aztán igazán nagy felelősséggel jár, hisz ahogy mondják, a név kötelez. Utána elvárnak valamit az embertől, ami alatt teljesíteni nem illő. Ma már nagyon sok tehetséges fiatal van, akik talán jobbak is, én már szívesen átadom a helyem az új nemzedéknek.

– Mit üzensz azoknak a fiataloknak, akik mint pályaválasztók, a színészet felé kacsingatnak?

– Biztosan csábító az ismertség, de emögött mindig hosszú és kemény munka áll. Az elismerést megszerezni nem olyan nehéz, mint hosszútávon megtartani. Sok hulló csillagot láttunk már. És itt hadd idézzem Soltis Lajos egykori mesetermet, mert az igazi üzenetet ő már kimondta:

„... a jót igenis dicsérni kell, követendő példaként említeni, a kevésbé jóra pedig felhívni a figyelmet, nem engedve azt, hogy követendő példává váljon. A rosszat pedig irtani kell!”

Ódorné Kovács Tímea

Legendák és boszorkányságok a karácsonyi ünnepkörben

A szertartások, az ünnepi alkalmak hozzátartoznak az ember életéhez, szükségünk van rájuk. Feloldják a hétköznapi egyhangúságát, emlékeztetnek életünk fontos pillanataira.

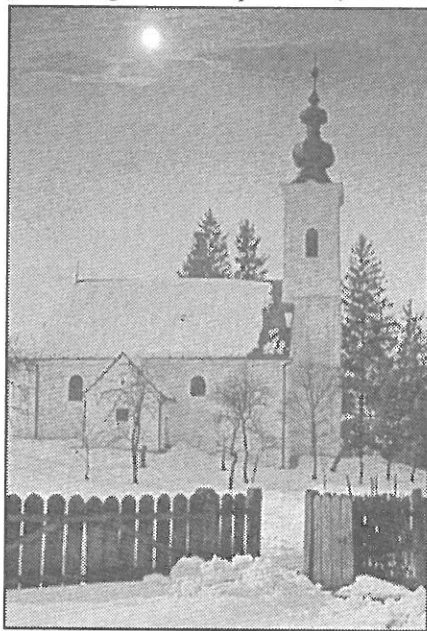
Azok az ünnepek, amelyek mindannyiunkat érintenek, amelyek népek, nemzetek ünnepei, szinte mindig valamilyen fontos természeti változásban, természeti jelenségben gyökereznek, személyességük mellett ősidők óta az ember természet iránti tiszteletének, alázatának is kifejezői. Így van ez a karácsony esetében is, ami valószínűleg mindannyiunk számára a leggazdagabb, legegységesebb tartalommal bíró ünnep.

December 25-e a néprajzkutatók, vallástörténészek szerint eredetileg a perzsák vallási ünnepe volt, akik ezen a napon Mithrász személyében az életet, a meleget, a fényt adó Nap győzelmét ünnepelték a hideg és hosszú éjszakák, a sötétség felett. December 25-e után az addig egyre rövidebbé és sötétebbé váló nappalok kezdenek ismét hosszabbá válni, s ez az új élet reményével töltötte el az ősidők emberét. Az új életet hozó Mithrász tisztelete gyorsan terjedt Kis-Ázsiában, majd a Római Birodalomban is a rabszolgák és a hazatérő katonák révén, s a Római Birodalomban ez a nap a Legyőzhetetlen Nap ünnepeként került be a római naptárba.

December 25-ét humanista tartalommal a keresztény vallás töltötte meg, amikor az önzetlen, tiszta szeretetet és békességet megismerő kis Jézus születésnapjának nyilvánították, és az Üdvösség Napjának nevezték el. A karácsony azóta is a békesség, a szeretet ünnepe mindenki számára, s egész ünnepkör szerveződött köré.

A karácsonyi ünnepkör november 11-én, Márton napján kezdődik, és január 6-án, vízkeresztkor ér véget. Néprajzi, vallástörténeti leírások szerint Szent Márton a kora középkor népszerű szentje volt, 316-ban vagy 317-ben hazánk nyugati határvidékén, pogánynak született. 15 évesen besorozták a római hadseregbe, ahol nem csak vitézségével tűnt ki, hanem a jóságával is. Amerre járt segített és védte a koldusokat, a szegényeket, még a köpenyét is odaadta, ha azzal tudott segíteni. A legenda szerint egyszer álmában megjelent neki Jézus, aki elmondta, hogy egy alkalommal kol-

dus képében őt segítette meg, s ez olyan nagy hatással volt rá, hogy megtért. 18 éves korában otthagyta a katonaságot, megkeresztelkedett, s először szülőföldjén, majd Franciaországban terjesztette a hitet. Kápolnákat épített, továbbra is segítette a szegényeket, szűkölködőket, ezért nagyon népszerű volt. Feltehetően 397 és 401 között halt meg Candes-ban, ahonnan csellel, fortélyal Tours-ba vittek, s ott temették el. Csodatévőnek tartott sírhelye a középkorban kedvelt zarándokhely volt. Tiszteletére több európai országban is templomokat, székes-

egyházakat építettek, nálunk több település is róla kapta a nevét, mint Szigetszentmárton, Tarnaszentmárton, Gyórszentmárton, Martonvásár és más helységek. Szent Márton alakjához több népszokás is fűződik, elsősorban a Márton-napi lúd készítése, ami eredetileg germán pogány népszokás volt, s a lúddal, mint állatáldozattal a jó termésért áldoztak. A Márton-napi evés-ivást ugyanakkor az is indokolta, hogy ekkor kezdődött a negyvennapos böjt, s ezért ez volt az utolsó alkalom a nyilvános lakomára. Mindemellett úgy is kapcsolódik egymáshoz a lúd és Szent Márton alakja, hogy a legenda szerint Márton, amikor püspökké akarták választani, bebújt a libák óljába, hogy ne kelljen elválnia a magas tisztséget, de a libák gágogása elárulta rejtekhelyét.

András napján, november 30-án, vagy pár nappal előtte kezdődik a karácsonyi ünnepkör négy hétig tartó szakasza, az advent. Az advent lényegét a karácsony-

ra való várakozás jelenti, a rövid, sötét, és hideg téli napokban a fényre, a melege, a megújulásra való várakozás izgalma. Szent András, akinek az ünnepével kezdődik az advent, akárcsak Szent Márton, a keresztény hit terjesztésében tett sokat, az ő nevéhez fűződik a bizánci egyház megalapítása. A Volga környékén terjesztette az evangéliumot, ezért is lett Oroszország védőszentje. András egyházalapító tevékenysége után hamarosan vértanúhalált halt, ferdén állított keresztre feszítették, ezt nevezik andráskeresztnek. Tisztelete nálunk is elterjedt, az ő nevét is őrzi több településünk is, mint Andrásfalva, Garamszentandrás, Liptószentandrás, stb. Andrást a néprajzi leírások házasságszerző szentként is emlegetik, mivel a pap rendszerint az András napjához legközelebb eső vasárnapon olvasta fel a házasságkötéseket és születéseket. A pogány néphit az András-napi téli napforduló hosszú éjszakáját különösen alkalmasnak tartotta szellemi varázslások lebonyolításához.

Az advent jelentését, sajátos hangulatát szimbolizálja az adventi koszorú, aminek a hagyománya szintén az ősidőkbe nyúlik vissza a néprajzi leírások szerint. Első nyomait északon, a Kelet-tenger partvidékén és szigetvilágában találták meg a néprajzkutatók, elterjedése a XIX. századra tehető, amikor először egy hamburgi lelkész, Johann Wichern erősített lakása halljának mennyezetére egy óriási adventi koszorút 24 gyertyával. Mások aztán már nem csak a mennyezetre, hanem más helyekre is tették az adventi koszorút, ajtóra, ablakokra, asztalra, és nem 24, hanem csak négy gyertyát helyeztek el rajta. Azokat gyújtották meg sorban egymás után az adventi vasárnapokon.

Az adventi koszorú kör formája is szimbolikus jelentéssel bír. A néprajzi leírások szerint a gyűrű, a kör mágikus jelek, az örökkévalóság, a tökéletesség kifejezői, ezért is használtak kör és gyűrű alakú tárgyakat védekező varázslásra.

Szent Borbála ünnepe, ami december 4-re esik, szintén a karácsonyi ünnepkör része. Borbála az i.sz. IV. században élt, legendája az Érdy-kódexben található, miszerint a szép és okos Borbálát apja egy félreeső, magányos toronyba záratta, mert féltette a keresztény hittől.

(Folytatás a 10. oldalon)

Legendák és boszorkányságok a karácsonyi ünnepkörben

(Folytatás a 9. oldalról)

Borbála mégis megkeresztelkedett, Jézus menyasszonya lett, amiért végül is kegyetlen kínzások után vértanúhalált halt. A legenda alapján Borbála a jó halál, a bányászok, a katonák, a várak, erődök védőszentje, akit toronnyal, kehellyel, könyvvél és pálmaággal szoktak ábrázolni. A Borbála-nap legfontosabb népi hagyománya, hogy ilyenkor letörnek egy cseresznye- vagy orgonaágat, vízbe teszik, és ha kizöldül, a lány még abban az évben férjhez megy. A zöld ág is ősi szimbólum, az élet, az ártatlanság, a szüzesség, a kegyelmi állapot jelképe.

A Mikulás ünnepe mindannyiunk számára gyerekkori emlékeket felidéző nap. A Mikulás napját egy kis-ázsiai város, Myra püspökének köszönhetjük, aki úgy segítette a szegényeket, hogy éjszaka titokban arannyal telt erszényt dobott be az ablakukon, hogy ki tudja fizetni adósságaikat. Szent Miklós püspök különösen szerette a gyerekeket, a vándordiákokat, segített a bajbajutottakon, a hajótörötteken, ezért is tartják a hajósok, a vándordiákok patrónusának is. A mai Mikulás-napi szokások a polgárság megjelenésével alakultak ki és a néprajzi kutatások szerint Ausztriából kerültek hozzánk.

A karácsonyi ünnepkör talán legismertebb napja a Luca-nap, ami december 13-án van. Szent Lucia a legendák szerint a III. és IV. század fordulóján élt Siracusában Szicília szigetén. Anyjával egy alkalommal Szent Ágota sírjához zarándokolt, hogy a szent gyógyítsa meg beteg édesanyját, aki ezt meg is tette. Lucia ekkor megfogadta, hogy nem megy férjhez, Jézus menyasszonya lesz. Völegénye ebbe nem nyugodott bele, megkínozták, s végül ő is vértanúhalált halt.

A keresztény vallásban tisztelt szent mellett a néphagyományban az ősi hiedelemvilágban élt egy Luca-nevű boszorkány is, aki ártó, rontó nőalak volt. A híres Luca széke, aminek csak karácsonyra szabadott elkészülni, tulajdonképpen arra szolgált, hogy segítségével a tulajdonosa elűzze a boszorkányokat, mégpedig úgy, hogy az éjfélel misén a Luca-székre állva ismerte fel a szarvat viselő boszorkányokat. A boszorkányok elől ezért menekülnie is kellett, de ha menekülés közben mákot szórt maga után, amit a boszorkányoknak fel kellett szedni, akkor sikerült elmenekülnie előlük. Miután hazaért, a széket el kellett égetnie. A sok Luca-napi

szokás között elterjedt szokás volt az is, hogy az emberek ettől a naptól kezdve tizenkét napon át figyelték az időjárást, amiből következtetni tudtak a jövő év időjárására. Az első nap jelentette a januárt, a második a februárt, és így tovább. Így készült el Luca kalendáriuma.

A szentek között még két szentet ünnepelnek a karácsonyi ünnepkörben, Tamást és Istvánt.

Tamás Jézus egyik tanítványa volt, aki csak akkor hitte el Jézus feltámadását, amikor megérintette a sebeit. Ennek alapján terjedtek el Jézus szavai, misze-

rint „boldogok, akik nem látnak és hisznek”. Innen ered a hitetlen Tamás, és a tamáskodik kifejezésünk. Szent Tamás, miután ács volt, az ácsok és építészek védőszentje.

István napja karácsonyra esik, Szent Istvánt a keresztény vallás a kereszténység első vértanújának tekinti.

Az ünnepkör fénypontja a karácsony december 24-ével, a szentestével kezdődik, amikor a bibliai leírások szerint a júdeai Betlehemben egy istállóban megszületett a kis Jézus, akihez angyalok híradása nyomán, a betlehemi csillagot követve bölcsek jöttek napkeletről, hogy kifejezzék hódolatukat a jászolban fekvő kisdednek. Gáspár, Menyhért és Boldizsár, a három napkeleti bölcst aranyat, tömjént és mirhát vitt a várva-várt Megváltónak. A szenteste megünneplése a legtöbb háznál hagyományosan gyertyagyújtással, közös énekléssel, egymás megajándékozásával, sajátos karácsonyi ételekből, több-

nyire halételekből és édességekből, mákos és diós beigliből álló ünnepi vacsorával történik. A karácsonyi ünnepkör január 6-ával, Krisztus vízzel való megkeresztelkedésének ünnepével zárul.

Jézus születésének történetét eleveníti fel a karácsonyi ünnepkör egyik szép szokása, a betlehemezés, aminek a hagyományai a XVII. századig vezethetők vissza Erdélybe. Betlehemezni általában karácsony délutánján indulnak a falu fiataljai, s késő este fejezik be, miután végigjárták a falu házait. A betlehemezés minden háznál jókívánságokkal zárul, mire a házbeliek megajándékozzák, megvendégelik a betlehemezőket.

A karácsony nem múlik el karácsonyi piacok nélkül. Nyugat-Európa nagyvárosainak már a középkorban voltak karácsonyi piacaik. A német nagyvárosokban, Hamburgban, Kölnben, Münchenben, Stuttgartban, Essenben már a XIV-XV. században sátrakat, bódékat állítottak fel a kézművesek, a gyertyaöntők, a viasztekerceselők, a csipkeverők, az aranyművesek, a mézeskalácsosok, az üvegfüvők és üvegcsiszolók. Híresek voltak a nürnbergi játékkészítők játéakai, a diótörő bábuk, az ólomkatonák, a várak, babaházak, különféle ügyes játékok. Ma különösen híres a Münchener vásár, amit minden évben a Mária téren rendeznek meg. Párizsban még az utcai fasorokat is feldíszítik karácsony előtt, s valószínűleg sokak előtt ismert Bécs karácsonyi forgataga.

Nálunk csak jóval később jöttek szokásba a karácsonyi piacok, de ma már nálunk is feldíszített utcákkal, karácsonyi kirakodóvásárokkal, piacokkal találkozunk a nagyvárosokban.

A karácsony szinte egy háznál sem múlhat el fenyőfa állítása nélkül. Az egyedülálló idős emberek, ha mást nem is, de néhány szál feldíszített fenyőágat beletesznek egy vázába az ünnepi asztalra, ami nekik is jelzi karácsony ünnepét. A fenyőfa a néprajzkutatók szerint már az emberiség őskorában is mágikus jelkép volt, örökzöld ágai hirdették a meleg, a fény visszatérését a földre, a rontó szellemek eltávozását, az élet újjászületését. A karácsonyfára aggatott díszek is szimbolikusak. Az angyalhaj, a papírlánc, a csillogó fémgyöngyök a bibliai kígyót szimbolizálják, az alma és a narancs a tudás fájának gyümölcsét és a megígért megváltást jelentik.

(Folytatás a 11. oldalon)

Legendák és boszorkányságok a karácsonyi ünnepkörben

(Folytatás a 10. oldalról)

A fa alá tett ajándékok pogány szokásban ételek voltak, amelyeket a család eltávozott tagjainak, az ő szellemüknek szántak.

Az első karácsonyfát Elzászban, Strassbourgbán állították fel a XV. század végén. Európa többi részén német földről, evangélikus szokásként terjedt el a karácsonyfa. Hazánkba az arisztokrácia hozta be Bécsből. Már a Habsburg uralkodók is fenyőfa alatt ünnepelték a

szentestét, megajándékozták az udvar tagjait és az általuk pártfogolt zárdákat, azok növendékeit. Nálunk valószínűleg Brunszvik Teréz állította az első karácsonyfát az 1800-as évek elején.

A karácsonyfa eredetét őrzi egyik népmondánk is, miszerint amikor Jézus a földön járt, a gonosz emberek elől bujdosnia kellett. Üldözői elől egy sűrű lombú fa alá rejtőzött, de a fa elküldte, mert félt attól, hogy őt is elpusztítják. Ugyanezt tette a többi fa is. Már majd-

nem utolérték Jézust az ellenségei, amikor egy fenyőfához ért. A fenyőfának alig volt lombja, csak az ágaival tudta elrejteni, s így sikerült megmenekülnie. Jézus ezért megáldotta a fenyőfát, hogy akkor is viruljon és zöld legyen, amikor a többi fa levél nélkül sorvadozik. Megáldotta, hogy legyen a legdélcegebb és legszívósabb minden fa között, éljen meg mindenütt, legyen az emberek öröme, és gyűjtsanak rajta gyertyát az ő emlékére.

Dr. Nagy Erika

Karácsonyi ételajánlatunk

Gesztenyével töltött pulyka

Hozzávalók:

1 db 2 kg-os fiatal pulyka, 700 g gesztenye, 300 g sertéslapocka, 300 g libaháj, 1,5 dl konyak, 1 kis fej vöröshagyma, 1 dl tejszín, só, bors, babérlevél, kakukkfű, szegfűszeg, fahéj, szegfűbors

Elkészítés:

A megtisztított és előkészített pulyka melléből egy vékony hegyes kés segítségével eltávolítjuk a mellcsontot, majd a vállcsontot. A nyak bőrét elkötjük. Töltelék készítése: A fenti fűszereket egyenlő arányban összekeverjük, majd egy mozsárban összezúzzuk. A sertéshúst apró kockára vágjuk, és megfűszerezzük az ímént elkészített fűszerkeverékkel. A gesztenyét megsütjük, és kikaparjuk a belsejét. A libahajat apró kockára vágjuk, kisütjük zsírjára, és benne megpirítjuk a finomra vágott vöröshagymát. Ezt hozzátesszük a fűszeres húshoz és ledaráljuk. Az ímént nyert darált húshoz keverjük a tejszínt, a sült gesztenyét, a konyakot és a pulyka kockára vágott máját. Végül az egészet a pulyka hasüregébe töltjük. Lassan, gyakori locsolgatás mellett sütjük. Sütés után vörösbortban párolt szilvával, főtt kelbimbóval és pirított burgonyával tálaljuk. A pulykát egyben adjuk az asztalra, és ott szeleteljük.

Karácsonyi zserbó

Hozzávalók:

Tésztához : 250 g margarin, 500 g liszt, 3 tojás sárgája, késhegynyi szódaikarbóna, 20 g élesztő, 200 ml tej, 2 evőkanál cukor. Töltelék: 1 kis üveg sárgabaracklekvár, 200 g darált dió, (200 g porcukorral összekeverve). Máz: 4 evőkanál víz, 5 evőkanál cukor, 1 evőkanál kakaó, 100 g vaj. A máz helyett használhatunk 150g étcsokit vagy tortabevonót.

Elkészítés:

A cukrot a langyos tejjel elkeverjük, és az élesztőt megfuttatjuk benne. A margarint, a lisztet, a 3 tojás sárgáját, a késhegynyi szódaikarbónát hozzáadjuk az élesztős tejhez, a tésztát összeállítjuk. A tészta kidolgozása után egy rugalmas, nem ragacos, nyújtható tésztát kell kapnunk. A tésztát négy részre osztjuk és négy lapot nyújtunk belőle. Az első lapot zsírozott, lisztezett vagy sütőpapírral kibélelt tepsibe tesszük és a lapot megkenjük sárgabaracklekvárral és meghintjük a cukros dióval. A töltelékre ráhelyezzük a második lapot, melyet szintén lekvárral kenünk meg és cukros diót szórunk rá, és ráhelyezzük a harmadik, majd a negyedik lapot és az így összeállított süteményt 1 órán át kelesztjük. Középméleg sütőben kb. 40 percig sütjük, közben villát beszúrva megnézhetjük, hogy átsült-e. Miután kihűlt a tészta, bevonjuk csokoládémázzal. KARÁCSONYI TIPP! A töltelékét gazdagíthatjuk reszelt almával, rumba áztatott mazsolával és leheletnyi fahéjjal. A csokimázhoz felhasználhatjuk a Mikulásból megmaradt csokit is.

Kovács Ferenc

Falubál, 2005

November 19-én immár harmadik alkalommal rendezték meg a kultúrházban a Falubált, amely talán idén volt a legnépesebb. A résztvevők életkorát tekintve is ez volt az eddigi legválogatosabb, hisz a tizenévesektől az idősebb korosztályig mindenki képviseltetve volt. A táncparketten azonban nem voltak korosztályok, hisz ott mindenki fiatalként ropta a táncot. Egymás között voltunk, ismertük egymást, és ez meghittebbé, fesztelenebbé tette a hangulatot.

A zenét a Ja-ma duó szolgáltatta, ráérezve a közönség igényére.

A bált Poós Gusztáv és Gaál József támogatta, általuk került a finom disznótoros az asztalokra. A bevételt az U14-es focicsapat támogatására fordítják, akiknek talán így a rossz időben lehetőségük nyílik teremben edzeni.

Köszönjük a szervezőknek, hogy egy kellemes estét tölthettünk együtt.

Blanche

SPORT ♦ SPORT ♦ SPORT

Mérlegen a labdarúgócsapatok

A nyári átigazolások után jelentős változásokon ment át a labdarúgó csapat. Több meghatározó játékos távozásával alaposan meggyengült a gárda. Bár az ideiglenesen összeállt szakosztályvezetés mindent elkövetett, minőségi játékost, igazi „nagyagyút” nem sikerült igazolni.

Már az előkészületi mérkőzéseken tisztán látszott, hogy kapura kevés veszélyt jelentő támadókkal, hátul pedig „gólképes” védőkkel rendelkezünk. Az első bajnoki mérkőzésen (Sitke - Ikervár 0:4) ez sajnos be is igazolódott. Időközben hazaigazolt Jánosházról Gaál Tibor, kinek vezérletével gólerős játékaival nem várt győzelmek születtek. (Nagysimonyi és Bó ellen egyaránt 2:1) Két borítékolható vereség után (Kenyéri - Sitke 4:0. Sitke - Káld 2:5) igazi csapatmunkával, Horváth Zoltán és Fodor Sándor kiemelkedő játékával pontot raboltunk a jóval esélyesebb Szeleste otthonából. A jó formát a következő mérkőzésekre is sikerült átmenteni. Hazai pályán is fontos győzelem született Ölbő ellen (2:1). A csapat már-már összerázódni látszott. Az eredmények is ezt igazolták.

Döntetlen Rábasömjénben (0:0), majd győzelem hazai pályán a Hegyhát ellen (3:1). Utóbbi igazi bravúrgyőzelemnek számított. Ekkor senki sem gondolta még, hogy az őszi idény utolsó győztes mérkőzésének örülhettünk.

Az esélytelenek nyugalmával utaztunk Uraiújfaluba, ahol csak az első félidőben tudott a csapat egyenrangú ellenfél lenni. A papírforma érvényesült: 6:2.

A bajnokságból visszalépett Nagysimonyi játékosai közül hat fiatal igazoltunk részben a felnőtt, részben az ifjúsági csapatba. A hátralévő öt mérkőzésen szerzett 1 pont minden várakozást alulmúlt. Az őszi fordulóban szerzett 12 pont így csak a 13. helyre volt elég. A gólkülönbség mindent elárul, a 16 rúgott góllal szemben 36 kapott gól áll.

Hogy a tavaszi szezonban jobb eredményeket érjünk el, tanulni kell a hibákból. Mindenképpen jobb, kiegyensúlyozottabb kapusteljesítményre lesz szükség. A meghatározó játékosok (Fodor, Gaál, Horváth P. Kovács) megtartása mellett a vezetőség feladata lesz jó képességű játékosok igazolása minden csapatrészbe.

Az ifjúsági csapat a bajnoki évet a szakosztály vezetés hibájából létszámbeli hiányosan kezdte. A felnőtt csapatba bekerült Németh Gábor, Horváth Ádám és Papp Balázs helyét nem sikerült megfelelő korú játékosokkal feltölteni. Több mérkőzésen is létszámbeli hiányosan kellett pályára lépniük. Ezek után a szakosztály vezetését újra Gaál Tibor vette át. Az ő munkájának köszönhetően nyolc 1990-92-es születésű játékos igazolt egyesületünkhöz, így hosszútávra biztosítva látszik az ifjúsági csapat létszáma. Említést kell tenni néhány fiatal tehetséges sitkei játékosról is, akik az őszi csatlakoztak a csapathoz (Czímber Zsolt, Czímber Norbert, Tóth Kornél). Ha továbbra is jó lesz a hozzáállásuk, töretlen a fejlődésük, sok örömet szerezhetnek ifjúsági, majd felnőtt szinten is a sitkei labdarúgást szerető embereknek.

Ősszel bemutatkoztak a legfiatalabb sitkei focisták, az U14-es csapat tagjai is. A bajnokságban egyelőre kevés sikerrel, de annál nagyobb lelkesedéssel vettek részt Poós Gusztáv vezetésével. A heti egyszeri edzés napján étellel, vidámsággal töltik be

a sportpályát. Ezeket az önfeláldozó gyerekeket elnézve lehet erőt meríteni, hogy a sok nehézség, gáncsokodás ellenére is érdemes folytatni a munkát.

A jövő nemzedékére gondolva készült el a lelátó, a pályát körülvevő kerítés és a tavasszal felállításra kerülő labdafogó háló is. A szakosztály felnőtt, ifjúsági és U 14-es csapataiban jelen pillanatban 29 helyi fiatal talál sportolási lehetőséget és nyújt szórakozást a rájuk kíváncsi sportszerető nézőknek.

Azért, hogy a növekvő költségek ellenére is működőképesek lehessünk, köszönet illeti támogatóinkat: Sitke Község Önkormányzatát, a Kápolnáért Kulturális és Sportegyesületet és Soós Ferenc urat a szükséges anyagi feltételek biztosításáért. Köszönettel tartozunk a társadalmi munkában részt vevő sportbarátoknak, a hűséges szurkolóknak, akik a vereségek ellenére is kitartanak a csapat mellett. *A Labdarúgó Szakosztály nevében kívánunk békés, boldog karácsonyt, és sikeres újévet a családjuk minden lakójának!*

Németh Attila, Gaál Tibor

A IV. Kemenesalja Kupa teke csapatbajnokság állása

Tizenkét csapat nevezett az idén a Kemenesalja Kupa teke csapatbajnokságra. A csapatok zöme túl van már a nyolcadik fordulón és kezdenek kirajzolódni az erőviszonyok. Az már világosan látszik, hogy a korábbinál erősebb, kiegyensúlyozottabb bajnokság elé néznek a résztvevők.

Az elmúlt évek bajnoka, a Laguna veretlenül őrzi elsőségét. Igazi riválisa az Öregfiúk gárdája lehet, akik alaposan megerősödtek a pihenőidőben. Az újonc Ardmix, a Kemenesmagasi, a SCA, a Kemendollár és a Csörözők csapata szokja még az új légkört. A fiatal, jó erőkből álló Borostyánkert bizonyára a dobogóra pályázik, feljövőben vannak a Barátok, akikről igazán nem mondható el, hogy idegen pályán játszanak. Az utolsó helyen álló Csörözőktől ebben a bajnokságban bomba meglepetés már nem igen várható – talán majd jövőre.

1. Laguna	7	7 - -	4180 fa	14 pont
2. Öregfiúk	8	7 - 1	4858 fa	14 pont
3. Ardmix	8	5 - 3	4622 fa	10 pont
4. Borostyánkert	7	5 - 2	4016 fa	10 pont
5. Kemenesmagasi	8	4 - 4	4505 fa	8 pont
6. Barátok	8	3 1 4	4390 fa	7 pont
7. Nagysimonyi	6	3 - 3	3964 fa	6 pont
8. SCA	5	3 - 2	2866 fa	6 pont
9. Bábuk	8	3 - 5	4354 fa	6 pont
10. Kemendollár	7	2 1 4	4449 fa	5 pont
11. Aranykezek	8	1 - 7	4060 fa	2 pont
12. Csörözők	8	- - 8	3963 fa	0 pont

Kiss L.

A Kápolnáért Kulturális és Sportegyesület ingyenes lapja

Szerkeszti a szerkesztőbizottság: Germáné Cseszkó Blanka, Gróf Lászlóné, Györgyi János, Kiss László, Kondics Erika
Felelős szerkesztő: V. Molnár Zoltán (A szerkesztőség postacíme: 9671 Sitke, József A. u. 1.) Készült: Sárvár, Újsziget-rotta